

Tôi là một người nóng và trực tính. Tôi biết cá tính này không tốt, đã cố sửa nhưng ‘cái tật lớn hơn cái tuổi’ nên lâu lâu vẫn vấp phạm. Hôm nay, ngồi đọc bài Phúc Âm của Chúa Nhật tuần này để chuẩn bị viết lá thư mục vụ, tôi lấy làm an ủi là mình đã có đồng minh là hai anh em thánh Giacôbê và Gioan. Khi không được người Samaria đón tiếp hai ông bèn xin Chúa cho hai ông khiến lửa bởi trời xuống thiêu chết hết cả làng cho bỏ ghét. Nhưng Chúa quả trách thái độ bạo lực của hai ông.

Như chúng ta đã biết nước Palestine thời Chúa Giêsu chia làm ba vùng là Galilêa ở phía bắc, Samaria ở giữa, và Giuđêa ở phía nam. Người Do thái sống ở hai đầu đất nước nên muốn từ Galilêa xuống hành hương Giêrusalem ở miền nam thì con đường ngắn và tiện lợi nhất là đi ngang qua vùng dân Samaria cư ngụ. Nhưng người Do thái thường tránh con đường này vì hai sắc tộc là kẻ thù truyền kiếp của nhau. Khách hành hương về Giêrusalem thường bị cản trở và có khi bị hành hung khi đi ngang qua làng mạc người Samaria. Vậy mà trong bài Phúc Âm, Chúa Giêsu lại chọn con đường này, hơn nữa còn sai môn đệ vào làng Samaria trước để chuẩn bị đón mình. Những người làng này tuy không hành hung, không cản trở, nhưng từ chối đón tiếp Chúa và các môn đệ. Đây là nguyên nhân mà hai anh em Giacôbê và Gioan nổi xung lên đòi khiến lửa từ trời xuống thiêu huỷ cả làng cho hả giận. Nhưng Chúa đã dùng cơ hội này để dạy cho các môn đệ một bài học về sự bao dung “Con Người đến không phải để giết, nhưng để cứu chữa người ta”.

Nhưng bao dung là gì? Theo giáo sư Nguyễn Chính Kết “*Bao dung là lòng tôn trọng sự khác biệt của người khác đối với mình trong cách thức suy nghĩ, hành động, quan niệm, không ép buộc hay đòi hỏi, thậm chí không mong muốn cho người khác phải hành động, suy nghĩ hay quan niệm giống như mình.*”

Lòng bao dung (tolerance) khác với lòng khoan dung (indulgence).

Bao dung là tôn trọng và chấp nhận sự khác biệt, sự đa dạng giữa người với người trong đủ mọi chiều kích. Còn khoan dung là dễ dàng chấp nhận và tha thứ những lỗi lầm hay khiếm khuyết của người khác.

Một người có thể rất khoan dung mà lại không bao dung, nghĩa là rất dễ tha thứ, thông cảm những lầm lỗi của người khác, mà không thể chấp nhận cho người ta suy nghĩ hay quan niệm, hoặc hành động khác với mình: hễ ai suy nghĩ hay quan niệm khác mình thì là sai, không thể chấp nhận như vậy được.

Còn người bao dung thì thường cũng khoan dung, vì chấp nhận được sự khác biệt của người khác thì cũng dễ chấp nhận những khiếm khuyết hay lầm lỗi của họ. Do đó, khoan dung chỉ là một khía cạnh của bao dung. Bao dung có ý nghĩa tổng quát, rộng lớn hơn khoan dung.

Bao dung là chấp nhận và tôn trọng sự khác biệt và đa dạng của con người cũng như vạn vật. Điều đó hợp với chương trình và Thánh ý của Thiên Chúa. Cứ nhìn vào vũ trụ vạn vật thì biết: không ai giống ai, không vật nào giống vật nào...

Do đó, điều Thiên Chúa muốn nơi con người không phải là sự đồng nhất mà là sự hiệp nhất. Sự đồng nhất chỉ làm thế giới này nghèo nàn đi, và chắc chắn sẽ bất lợi cho con người và vũ trụ. Con người tuy khác biệt nhau mà vẫn hiệp nhất lại với nhau được thì sẽ tốt đẹp hơn nhiều. Sự khác biệt giữa người với người, giữa dân tộc này với dân tộc kia, giữa nền văn hoá này với nền văn hoá kia... là một hồng ân của Thiên Chúa cho con người mà chúng ta phải cảm tạ. Điều Ngài muốn là chúng ta tôn trọng và chấp nhận sự khác biệt đó để xích lại gần nhau hơn, để bỏ tức lẫn nhau, để giúp đỡ nhau, để xây dựng sự hiệp nhất trong yêu thương”. (Trích trong trang nhà Niềm Vui Mới, tiêu đề “Lòng bao dung là gì?”)

Cộng đoàn chúng ta có nhiều hội đoàn, mỗi hội đoàn có mục đích tôn chỉ riêng. Rồi trong mỗi hội đoàn, lại có những người có những cá tính khác nhau, lối sống và suy nghĩ khác nhau. Cổ nhân vẫn nói: “Bá nhân bá tánh”. Chính vì vậy muốn cho đời sống cộng đoàn được hài hòa chúng ta cần phải học biết chấp nhận và tôn trọng lẫn nhau. Học biết sống bao dung.

Rất tiếc, cộng đoàn chúng ta gần đây có nhiều rạn nứt, tuy không trầm trọng nhưng là một nỗi đau âm ỉ. Sự rạn nứt này, theo tôi, có nguyên do là thiếu lòng bao dung. Ai cũng cho mình là phải. Ai cũng muốn người khác phải làm theo ý mình. Vì thế tuy sống trong chế độ dân chủ, nhưng chúng ta suy nghĩ và hành động như những nhà độc tài. Chỉ muốn mọi người làm theo ý mình. Góp ý thì cứ việc góp, còn đường ta, ta cứ đi.

Bài học Chúa dạy trong Phúc Âm tuần này là bài học mà mỗi người chúng ta cần suy gẫm rồi đem ra áp dụng trong khi làm việc chung. Việc thì việc chung mà ý lại là ý riêng, do đó mới sinh ra nhiều mâu thuẫn. Tệ hơn nữa, chỉ vì khác biệt trong cách làm việc chung, mà vấn đề lại trở thành vấn đề riêng giữa nhau, từ đó nghi chơi với nhau, không thèm nhìn mặt nhau nữa, dù lúc trước là đôi bạn thân thích. Vậy thử hỏi, chúng ta có thực sự sống theo lời Chúa dạy hay không?

Tổng Thống Mỹ Abraham Lincoln khi bị phê bình là quá lịch sự với kẻ thù, và được nhắc nhở rằng bổn phận của ông là phải tiêu diệt kẻ thù, ông trả lời rằng “Có phải tôi không tiêu diệt kẻ thù khi tôi làm cho họ trở thành bạn của mình?” Do đó, chẳng may có người nào làm một điều lầm lỗi to lớn, chúng ta cũng đừng khi nào coi người ấy là kẻ thù cần phải tiêu diệt, nhưng hãy coi người này như là một người bạn lạc đường cần phải lôi kéo lại bằng yêu thương.